

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Bc. P. L.**, proti žalovanému: **Policejní prezidium ČR**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí vedoucího psychologa Policejního prezidia ČR ze dne 14. 2. 2014, č. j. PPR-3410-1/ČJ-2014-990762, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2016, č. j. 8 Ad 9/2014 – 47,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2016, č. j. 8 Ad 9/2014 – 47, **se zrušuje.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce zažádal o přijetí do služebního poměru k Policii České republiky. V průběhu výběrového řízení byl podroben zjišťování osobnostní způsobilosti psychologem krajského ředitelství policie ve smyslu § 15 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Psycholog dospěl k závěru, že žalobce není k výkonu služby osobnostně způsobilý. Tento závěr, k návrhu žalobce na přezkoumání posudku dle § 6 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru (dále jen „vyhláška o osobnostní způsobilosti“ nebo „vyhláška“), potvrdil vedoucí psychologického pracoviště Policie České republiky.

[2] Žalobce napadl závěr vedoucího psychologa žalobou u městského soudu. V žalobě namítl, že na základě závěru vedoucího psychologa, kterým byl shledán osobnostně nezpůsobilým k výkonu služebního poměru u Policie České republiky, byl zkrácen na právech.

Odborný závěr psychologa je nutno považovat za správné rozhodnutí, neboť rozhoduje o způsobilosti či nezpůsobilosti účastníka a sám o sobě tak bez dalšího rozhodnutí s konečnou platností ruší právo uchazeče pokračovat v přijímacím řízení. Žalobce byl postupem žalovaného zkrácen na svých osobnostních právech, právu na spravedlivý proces.

[3] K samotnému závěru psychologa žalobce v žalobě uvedl, že jeho osobnostní způsobilost nebyla řádně přezkoumána. Tvrdil, že na základě závěru psychologa krajského ředitelství požádal o konzultaci s policejním psychologem, na které mu bylo ústně sděleno, že důvodem závěru psychologa jsou „interpersonální vztahy“ a že „mluví příliš složitě, lidé by mu nerozuměli“. Žalobce se s tímto neztotožňuje, navíc odůvodnění považuje za nepřesvědčivé a neuspokojivé. Mimoto vyhláška o osobnostní způsobilosti kritérium „interpersonální vztahy“ nezmiňuje. Podle žalobce psycholog nevhodnými metodami a nesprávnými výsledky zaměňuje přirozenou snahu o ochranu soukromí a intelektuální zaměření za dysfunkci v interpersonálních vztazích, což žalobce považuje za diskriminační.

[4] Jednání žalovaného dle žalobce nese znaky svévole, které má za účel pouze eliminaci co největšího množství kandidátů, bez ohledu na objektivitu psychologického závěru. Napadený psychologický závěr je tak nepřezkoumatelný. Neobsahuje žádné relevantní odůvodnění ani odkazy na konkrétní ustanovení právního předpisu, dle kterého psycholog rozhodl. Vedoucí psycholog nereagoval na námítky žalobce, ale pouze vydal formulářové rozhodnutí s dotištěným jménem žalobce bez jakékoliv známky prostudování věci, konkrétnosti případu a důkladnosti přezkumu. Pouze konstatoval, že žalobce „není osobnostně způsobilý“. Neuvedl žádné objasnění svého postupu. Žalobce se tak žalobou domáhá alespoň základní úcty k jeho osobě, aby jeho věc byla řádně a poctivě přezkoumána v souladu s postupy psychologa dle vyhlášky o osobnostní způsobilosti.

[5] Neznalost osobnostní charakteristiky, které žalobce nevyhověl, mu zabraňuje se účinně hájit. Řízení o přijetí do služebního poměru tak bylo ze strany policejních orgánů zatíženo závažnými vadami, které ho celé zkompromitovaly a zamezily objektivnímu zjištění a stanovení žalobcovy osobnostní způsobilosti.

[6] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že závěrem psychologa nejsou konstituována žádná práva a povinnosti, nedošlo tak k zásahu do práv a povinností žalobce. Dále uvedl, že o nepřijetí do služebního poměru se nevydává žádné rozhodnutí, neboť zákon stanoví, že se o výsledku řízení uchazeč neformálně vyrozumí, bez jakéhokoliv odůvodnění. Takové neformální oznámení nemá za následek změnu práv a povinností.

II. Rozsudek městského soudu

[7] Městský soud napadeným rozhodnutím žalobu shledal důvodnou a závěr vedoucího psychologa pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů zrušil.

[8] Městský soud jako výchozí bod úvah zvolil nález Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08 (N 155/50 SbNU 365) z něhož dovodil, že lékařský posudek o způsobilosti zaměstnance k práci není rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Následně však podle městského soudu Ústavní soud uvedl, že „*dobrodinní soudního přezkumu musí být zachováno*“. Správně by dle městského soudu byla cestou k ochraně práv žalobce žaloba na neplatnost správního úkonu služebního funkcionáře (podobně jako v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 – 35, č. 2916/2013 Sb. NSS), nicméně v případě nepřijetí do služebního poměru není vydáváno žádné rozhodnutí. Zákon předpokládá pouze neformální

oznámení, které nemá za následek vznik práv a povinností. Teprve ke vzniku služebního poměru je nutné rozhodnutí služebního funkcionáře příslušného bezpečnostního sboru.

[9] Dále soud přezkoumal závěry obou psychologů. První závěr je dle soudu v souladu s § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Závěr vedoucího psychologa však neobsahuje metody ani odůvodnění výsledku zjišťování osobnostní způsobilosti, jak ukládá § 5 odst. 2 vyhlášky. V závěru vedoucího psychologa tak chybí podstatné náležitosti. Neobsahuje odůvodnění, z něhož by bylo patrné, které osobnostní charakteristiky žalobce pro výkon služby nesplnil. Psycholog tak zatížil podklad pro správní rozhodnutí o přijetí do služebního poměru nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[10] Dle soudu je podstata věci totožná s případem posuzovaným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne č. j. 6 Ads 19/2013 – 35. V obou případech se jedná o nekritické přijetí neodůvodněného negativního závěru psychologa o osobnostní nezpůsobilosti. Dle městského soudu závěr psychologa, podobně jako lékařský posudek analyzovaný ve věci sp. zn. Pl. ÚS 11/08 Ústavním soudem, nezasahuje do práv a povinností. V případě, že je závěr vedoucího psychologa řádně odůvodněn, není dán důvod k jeho přímému soudnímu přezkumu. V posuzované věci však řádně odůvodněn není.

III. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[11] Žalovaný napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Jako důvody stížnosti uvádí nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozsudku.

[12] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku žalovaný spatřuje v jeho vnitřní rozpornosti. Na jedné straně městský soud uvádí, že závěr psychologa nezasahuje do práv a povinností a není tedy rozhodnutím správního orgánu schopným být předmětem přezkumu dle § 65 s. ř. s. a násl., následně však napadené „správní rozhodnutí“ ruší.

[13] Podle žalovaného není závěr vedoucího psychologa vrchnostenským aktem vydaným osobou, která je nadána pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech. Jedná se o odborné stanovisko, nikoliv o rozhodnutí. O osobnostní způsobilosti se nerozhoduje, pouze se zjišťuje. Ústavní soud sice připustil, aby byly žaloby projednány, nicméně tyto závěry se týkaly vždy posudků o způsobilosti v situaci, ve které osoby byly ve vztahu zaměstnanec – zaměstnavatel (stejně jako situace v případě č. j. 6 Ads 19/2013 – 35, řešeném Nejvyšším správním soudem, žalobcem v žalobě citovaném).

[14] Právě existence pracovněprávního vztahu tyto kauzy od nynější věci dle žalovaného odlišuje. V citovaných kauzách právě na základě tohoto podkladu došlo k vydání rozhodnutí, které mělo vliv na práva dotčených osob, neboť vedlo k ukončení pracovního poměru, nebo přeřazení na jiné pracovní místo. Psychologický závěr tak byl jedním z podkladů správního rozhodnutí, které je relevantním předmětem žaloby. Závěr psychologa soud neposuzoval samostatně, ale jako podklad správního rozhodnutí. V nynější věci ale k zásahu do subjektivního práva žalobce nedošlo – jeho právní postavení se nezlepšilo ani nezhoršilo, zůstalo nezměněno. V případě nepřijetí do služebního poměru se nevede správní řízení, nerozhoduje se, pouze se nepřijetí neformálně oznamuje, což nemá za následek vznik, změnu ani zánik práv a povinností. Závěr psychologa tak není ani samostatným správním rozhodnutím, ani podkladem pro vydání správního rozhodnutí.

[15] Dle § 16 odst. 5 zákona o služebním poměru se nepřijetí pouze sděluje, důvody pro něj se však neoznamují, což je výrazem skutečnosti, že neexistuje subjektivní právo či právní nárok na vznik služebního poměru. Vznik služebního poměru tak závisí na Policii České republiky. Právo na svobodnou volbu povolání v sobě nezahrnuje záruku, že by jednotlivec musel povolání také získat. Zaměstnavatel, jako podnikatel, volí ze širokého spektra uchazečů ty osoby, které pro něj vytvoří žádoucí pracovní tým. Výběr vhodného kandidáta by měl být chápán jako projev práva svobodně podnikat. Policie České republiky si může vybrat vhodného zaměstnance a má možnost se svobodně rozhodnout, i pokud by osoba splňovala všechny zákonem požadované podmínky. Opačný výklad by vedl k tomu, že pokud by osoba podmínky splňovala, musela by být přijata do služebního poměru, ačkoliv by se např. při ústním pohovoru projevila asociálně či nezdvořile.

[16] Rovněž městský soud nesprávně vyložil § 5 odst. 2 vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Zvýšené požadavky tohoto ustanovení na psychologické závěry se již dle své dikce vztahují pouze k osobnostnímu zkoumání *příslušníků* Policie České republiky, nikoliv uchazečů o přijetí do služebního poměru („*jednání příslušníka, na jehož základě se lze domnívat, že příslušník je osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru*“). V případě psychologického posuzování uchazeče o přijetí do služebního poměru naopak není odůvodnění závěru právní úpravou vyžadováno. Požadavky, které na takový posudek jsou uvedeny v § 2 písm. a) vyhlášky, splněny byly. Uvádění podrobnějšího odůvodnění závěru by žalovaný považoval i za nežádoucí, protože by tím byli neúspěšní uchazeči poučeni o metodách, kterým budou podrobováni, a rovněž i o konkrétním chování, kterému se napříště mají vyvarovat.

[17] Dále v kasační stížnosti žalovaný popisuje důležitost funkce policisty, na základě čehož dochází k závěru o nutnosti přísného posuzování osobnostní způsobilosti uchazečů. Uvádí statistiku, dle které v letech 2008 – 2015 se do služebního poměru příslušníka Policie České republiky hlásilo 36 450 uchazečů, z nichž 19 407 bylo osobnostně nezpůsobilých. Sdělování důvodů osobnostní nezpůsobilosti je nežádoucí s ohledem na požadavek na profesionalitu bezpečnostního sboru a kvalitní výběr budoucích policistů. Znalost odborných metod předem by přitom mohla tento cíl zmařit. Neúspěšná osoba poté, co by se dozvěděla přesné důvody nezpůsobilosti, by mohla trénovat, účastnit se psychologických kurzů a při dalším testování své nedostatky podvodem zakrýt. Rovněž odůvodňování takových posudků by psychology neúměrně zatížilo. Není v jejich silách zpracovávat rozsáhle statě o všech uchazečích.

[18] Žalovaný rovněž namítá vadu řízení před městským soudem spočívající v nemožnosti vyjádřit se k tomu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Městský soud uvádí, že se k výzvě žalovaný nevyjádřil. Tuto výzvu však žalovaný neobdržel.

[19] Na závěr žalovaný svoji stížnost shrnul tak, že napadený rozsudek městského soudu je nutné zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Napadený závěr psychologa totiž není správním rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s., vedoucí psycholog tudíž není správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto je vyloučen přezkum závěru ve správním soudnictví. Žalobu tak měl městský soud odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[20] Spolu s kasační stížností žalovaný podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[21] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil s napadeným rozsudkem městského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout. Závěr vedoucího psychologa je přezkoumatelný ve správním soudnictví. Nelze zaměňovat objektivní přezkum osobnostní způsobilosti a rozhodnutí o přijetí či nepřijetí uchazeče. Ač není na přijetí do služebního poměru právní

nárok, v řízení má každý právo na rovné a důstojné zacházení podle práva. Dle judikatury Ústavního soudu se posuzuje faktické naplnění práva na spravedlivý proces. Jestliže spravedlivý proces při posuzování osobnostní způsobilosti nebyl dodržen, nelze závěr psychologa ze soudního přezkumu vyloučit. Podle žalobce z práva na spravedlivý proces vyplývá, že přezkum závěru psychologa musí být odůvodněn. Právní úprava přezkumu závěru policejního psychologa je v tomto ohledu nedostatečná. Dle žalobce postavení uchazeče o služební poměr je stejné, jako postavení příslušníka bezpečnostních sborů, u kterého se závěr o osobnostní způsobilosti musí odůvodňovat. Závěr o osobnostní nezpůsobilosti v obou případech znamená ztrátu předpokladu pro výkon služebního poměru příslušníka bezpečnostních sborů.

[22] V dalších pasážích vyjádření žalobce popisuje proces přijímacího řízení k Policii České republiky a roli závěru psychologa v něm. Rovněž uvádí nedostatky v metodice psychologického vyšetření a nedostatky přezkumného řízení prováděného vedoucím psychologem. Podle žalobce lze závěr o osobnostní způsobilosti uchazeče řádně a přezkoumatelně odůvodnit, aniž by byly poškozeny zájmy společnosti či policie. Použité metody jsou odborné postupy, které jsou veřejně známé, neboť jsou popsány v literatuře. Navíc odůvodnění psychologického závěru je možné formulovat obecněji, aby hodnota metodiky zůstala zachována. Ani zakrývání osobnostní charakteristiky nehrozí, neboť toto zakrývání lze psychologicky diagnostikovat.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Kasační stížnost je přípustná. Její důvodnost Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost je důvodná.

[25] Nejprve se soud zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Následně se vyjádřil k namítané procesní vadě v řízení před městským soudem. Na závěr se věnoval otázce, zda napadený závěr psychologa je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví.

[26] Rozsudek městského soudu je na samé hranici přezkoumatelnosti, přezkoumatelný však je. Z izolovaně vnímaných jednotlivých pasáží to skutečně vypadá, že soud sám sebe popírá (srov. str. 6 a 7 o tom, že napadený závěr psychologa nezasahuje do práv, zároveň je jej ale třeba považovat za rozhodnutí). Při výkladu napadeného rozsudku jako celku z něj však lze seznat právní názor městského soudu, že jelikož samotný úkon spočívající v nepřijetí do služebního poměru není rozhodnutím, a nelze ho tak napadnout ve správním soudnictví, a jelikož zároveň je nutné závěry psychologa soudně přezkoumat, pak závěr psychologa je nutné považovat za správní rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Napadený závěr psychologa pak je dle soudu z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nutno zrušit. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je tedy nedůvodná.

[27] Nedůvodná je rovněž námitka vady řízení. Výzvu k souhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, o níž žalovaný tvrdí, že žádnou neobdržel, mu městský soud zaslal. Stalo se tak přípisem ze dne 11. 6. 2014 (čl. 26 spisu městského soudu), doručeným do datové schránky žalovaného dne 13. 6. 2014 (doručenka na čl. 27).

[28] Ohledně otázky povahy napadeného závěru psychologa se úvahy městského soudu i žalovaného zakládají na nesprávném předpokladu, že závěr vedoucího psychologa sám o sobě

zasahuje do práv a povinností uchazeče. Z toho následně dovozují, že takovýto akt správního orgánu lze ve správním soudnictví v řízení dle § 65 odst. 1 s. ř. s. a násl. přezkoumat.

[29] Právní otázkou předestřenu kasační stížností je, zda závěr vedoucího psychologa je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví dle § 65 a násl. s. ř. s. Podle Nejvyššího správního soudu takový úkon rozhodnutím není, neboť sám o sobě nezasahuje do uchazečovy právní sféry.

[30] O rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. se jedná tedy, pokud úkon správního orgánu zasahuje do právní sféry žalobce (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, č. 950/2006 Sb. NSS). Závěr psychologa sám o sobě nepůsobí žádnou změnu v postavení uchazeče, např. že by zákon s ním automaticky spojoval ukončení účastenství ve výběrovém řízení, nebo by že by ho bylo možné ztotožňovat s rozhodnutím o nepřijetí. Tuto změnu v postavení uchazeče způsobuje teprve rozhodnutí služebního funkcionáře o výsledku výběrového řízení. Závěr psychologa tak je pouhým podkladem sloužícím služebnímu funkcionáři k rozhodnutí o výsledku výběrového řízení.

[31] Takovýto výklad přitom uchazeči o přijetí do služebního poměru spravedlnost neodepírá. K přezkumu závěru psychologa soudem dojde právě v rámci řízení proti rozhodnutí o nepřijetí. Na rozdíl od městského soudu a žalovaného má totiž Nejvyšší správní soud za to, že nepřijetí do služebního poměru představuje rozhodnutí podléhající přezkumu správním soudem, v rámci kterého je možné závěr psychologa přezkoumat. Městský soud i žalovaný opačný závěr odůvodnili především tím, že na přijetí do služebního poměru není veřejné subjektivní právo a že se rozhodnutí o nepřijetí sděluje přípisem neobsahujícím důvody nepřijetí. Tyto dvě skutečnosti jsou ovšem pro otázku klasifikace úkonu jako rozhodnutí irelevantní.

[32] Rozhodnutí založené na diskreci správního orgánu přitom může zasáhnout do právní sféry stejně jako rozhodnutí, u něž se diskrece neuplatňuje. Z tohoto důvodu i rozhodnutí v oblasti veřejné správy, ve kterých se správní orgány těší široké míry uvážení, podléhají soudnímu přezkumu. Nenárokovost žalobcových práv je přitom z hlediska žalobní legitimace irelevantní. Relevanci taková charakteristika má pouze ohledně rozsahu přezkumu. Takto např. i u žádostí, u kterých není nárok na kladné vyřízení, je možné přezkoumat, zda správní orgán nepostupoval diskriminačně, na základě libovůle nebo zda nevykročil ze zákonných mezí správního uvážení. Jakákoliv činnost správního orgánu totiž musí probíhat na základě a v mezích zákona (srov. např. právě posledně citované usnesení rozšířeného senátu připouštějící soudní přezkum rozhodnutí o neudělení občanství či rozsudek ze dne 27. 4. 2006, č. j. 4 Aps 3/2005 – 35, č. 905/2006 Sb. NSS, stanovující možnost přezkoumat rozhodnutí prezidenta o nejmenování soudcem, ač na jmenování není právní nárok). Dále, pojem rozhodnutí je třeba vnímat v materiálním smyslu (srov. např. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1Afs 147/2005 – 107, č. 923/2006 Sb. NSS).

[33] Judikatura zároveň již dovodila, že vznik, změna a skončení služebního vztahu spadají do oblasti veřejné správy (srov. např. rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 As 29/2003 – 97, č. 415/2004 Sb. NSS).

[34] Rozhodnutí o nepřijetí do služebního poměru přitom do právní sféry zasahuje. Pokud žalovaný žalobce do služebního poměru přijme, založí mezi ním a státem služební právní vztah měnící právní status uchazeče na status příslušníka bezpečnostních sborů. Jestliže žádosti nevyhoví, odepře tím možnost uchazeče být nositelem práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru. Nepřijetí do služebního poměru je proto rozhodnutím přezkoumatelným v rámci řízení dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

[35] Rozhodnutí o výsledku přijímacího řízení tedy je rozhodnutím zasahujícím do právní sféry uchazeče, a jako takové podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Naopak závěr psychologa není aktem správního orgánu, který by sám o sobě zasahoval do právní sféry uchazeče o přijetí do bezpečnostních sborů. Ochrana před nesprávností závěru psychologa je proto poskytována právě v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřijetí uchazeče.

[36] Soud odkazuje na podobné závěry o přezkoumatelnosti odborných lékařských závěrů až v rámci finálního rozhodnutí například ve věcech propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru (srov. rozsudek č. j. 6 Ads 19/2013 – 35), nevydání zbrojního průkazu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2012, č. j. 9 Ca 100/2009 – 48), nebo nevydání řidičského průkazu (srov. úvahu v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 – 125, č. 1554/2008 Sb. NSS).

[37] Pokud tedy byl žalobce o výsledku přijímacího řízení dle § 16 odst. 5 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů vyrozuměn, měl se u městského soudu domáhat ochrany před tímto rozhodnutím. Pokud ovšem o výsledku přijímacího řízení dosud v souladu s posledně citovaným ustanovením vyrozuměn nebyl, mohl se vydání tohoto rozhodnutí domáhat v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s., a až následně vydané rozhodnutí případně napadnout u soudu žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.

[38] Lze tedy uzavřít, že závěr vedoucího psychologa o osobnostní nezpůsobilosti uchazeče o přijetí do služebního poměru v bezpečnostním sboru není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a tudíž jej nelze napadnout v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.

[39] Bylo by nad rámec této věci zabývat se otázkou způsobu přezkumu rozhodnutí služebního funkcionáře o nepřijetí do služebního poměru, resp. ústavní konformity úpravy nepožadující odůvodnění takového rozhodnutí. V tomto řízení bylo nutné pouze vyjasnit otázku, zda lze samostatně jako rozhodnutí napadnout závěr psychologa o osobnostní způsobilosti uchazeče o přijetí do služebního poměru v bezpečnostním sboru. To podle Nejvyššího správního soudu nelze.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Žalobcem napadený závěr vedoucího psychologa není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Městský soud jeho povahu posoudil špatně, v důsledku čehož následně dospěl i k nesprávnému závěru týkajícího se důvodnosti žaloby. Jelikož již před městským soudem byly dány důvody pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. (věta za středníkem) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. prvním výrokem zrušil napadený rozsudek městského soudu a druhým výrokem žalobu odmítl.

[41] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkami žalovaného směřujícími do merita věci, konkrétně správností psychologického závěru.

[42] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o samotné kasační stížnosti rozhodl bezodkladně poté, co mu byla věc postoupena městským soudem.

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud třetím výrokem v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu